

Lenka Chalupová

Ledové
STŘEPY
STŘEPY

Mrazivý román o vášni... a trestu

LENKA CHALUPOVÁ

Ledové STŘEPY

Román o nevěře, která je jako střep.
Jako ledový střep.
Řízne do kůže a pořezá ji.
Až do krve!
Rána sroste... zacílí se.
Ale jizva zůstane.
V tomhle románu není nic, jak se na první pohled zdá.

Copyright © Lenka Chalupová, 2015

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2015

Image on Cover © Thinkstock.com, 2015

Photograph © Ingrid Lounová, 2015

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2015

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2015

ISBN 978-80-7475-122-6

– a jeho hřích nabude konkrétních rozměrů, zhmotní se, a on to napoprvé neunese.

Ale noční můry ho v tomto ohledu děsily zbytečně, byla skoro stejná jako kdykoliv předtím. Chtěl s ní mluvit o tom, jak si všechno představuje dál, myslel si, že jí bude muset předkládat návrhy, přesvědčovat ji a hledat kompromisy, ale ona už měla všechno promyšlené. V druhé polovině srpna porodí, do konce roku pobude v Tovačově, užije si s rodinou Vánoce... a pak se vrátí zpět do Severní Karolíny. Má tam prý spoustu přátel, kteří jí rádi pomůžou v jejím životě svobodné matky.

„Moje srdce patří tam,“ řekla Jáchymovi, „v Česku se pořád cítím jako na návštěvě – a navíc v roli nezvaného hosta.“ Musel jí přísahat, že do jejího úmyslu nikoho nezsvětí. Za žádnou cenu nechtěla, aby se o jejím plánu dozvěděla máma. „Jančila by už teď,“ odhadovala Emma.

„A co George?“ zeptal se Jáchym zkusmo. Doufal, že by je třeba mohl zabezpečit, nabídnout přístav, lásku a peníze... Emma se ale upřímně zasmála. „Blázníš? Rozešli jsme se, proto jsem se vrátila sem. Úplně ho rozhodila jedna moje nevinná nevěra... no, vlastně byly tři nebo čtyři, ale fakt bezvýznamné.“

Podíval se na ni zblízka a surově ji chytl za zápěstí: „Jsi strašná mrcha, víš to?“

Zasmála se a zakryla mu pusou dlaní, ve které předtím držela jahodové želé, posypané jemným krystalovým cukrem.

„A to vadí?“

Neudržel se a olízl její sladkou dlaň. Nemyslel tím nic konkrétního, ale ona se toho náznaku chytl jako *pijavice* a se stejnou razancí se na něho i přisála. Ještě slyšel, jak mu šeptá: „Prodloužíme náš vztah jen do dalšího adventu. A pak zmizím i s naším děckem. Nikomu tím přece neublížíme, Jáchyme.“

Věděl, že tuhle hru už nehraje. Nepřistoupí na ni. Ukončil ji s loňským prosincem a pokračovat v ní nebude. Přišel dnes za Emmou proto, aby si s ní promluvil – ne

kvůli jejímu chtíči, který měla usazený v očích i v rozhycovaném těle. Všiml si, že se její poprsí vzrušeně nadzvihuje, uhnul pohledem, udělal dva kroky ke dveřím, které ho mohly vyplivnout na chodbu, do výtahu a odtud na ulici – a tam by měl klid. Nic by už necítil, žádný závan touhy, která tu na něho útočila ze vzduchu, prosyceného pachem její kůže, masa i tekutin. Tou chemií, kterou mu od srpna do prosince mixovala. Řekl, že si *jen...* opravdu *jen jednou* sáhne na levé nadro – že si prostě *jenom* zkontroluje tlukot jejího srdce... a pak půjde. Bilo jí divoce, nemohl to neslyšet a necítit, dlaň mu úplně pulsovala ženským chtěním. Zavrtěla se v bocích, jak si sundávala kalhotky, ale on dělal, že si toho nevšiml.

„Nejde to,“ řekl jasně, a přitom jí dovolil, aby nasměřovala jeho ruku tam, kam ona chtěla. „Pamatuješ, jak jsme spolu zahodili klíč od mé garsonky do Moravy? Ukončili jsme to přece!“ křičel.

Kývla na souhlas a vedla ho k posteli.

„Vážně nemůžu,“ protestoval ještě ve chvíli, kdy ho zbavovala oblečení.

Nemít ji nadosah, uvědomil by si, že dvojí život už žít nemůže. A nechce! Ale byla tak blízko, že zase zatoužil po letu vesmírem s hvězdným výbojem, který mu uměla zajistit jen ona. Mozek, který měl momentálně místo ve spodním prádle, mu dal znamení, že je na tu cestu připravený.

Když mi to líčil, bylo mu z toho až fyzicky zle.

Tedy – bylo mu ze sebe až fyzicky zle.

Nebylo možné nevidět, že i po těch letech litoval Annu. Věděl, že jí ordinoval hořké kapky... Sám řekl, že je mu ještě teď ze sebe na zvracení!

Anna pospíchala do knihovny a pohled na hodinky jí potvrdil, že jde pozdě. Ráno měla vztek na holky. Dnes se loudaly ještě víc než jindy, do školky tedy přišly až v osm, kdy ona už měla stát v knihovně za přepážkou a vyřizovat výpůjčky. Navíc se pořád handrkovaly a poštuchovaly, takže každé dala na zadek a pak šla do práce s výčítkou. Fňukaly ještě v šatně, když si nazouvaly bačkory. Bylo jí najednou těch malých a rozmazlených potvor líto.

Kromě toho si nesla do knihovny bolavou jizvu, kterou sice měla v srdci už druhý den, ale vůbec se jí ta rozšklebená rána nehojila. Naopak, začínala hnisat. Možná proto byla na Johanku s Juditkou přísnější než kdy jindy. Jenže se neuměla přetvařovat, nebyla pokrytec s falešným úsměvem na zkřivené tváři.

Jizvu měla pod levým prsem už od neděle – vlastně od chvíle, kdy se s nimi Jáchym rozloučil a těsně po sedmé hodině večer odjel do Olomouce. Jako pokaždé jí tam nechal kupu prádla a s sebou si vzal čisté a vyžehlené věci. Anna se hned dala do třídění špíny, aby to mohla šoupnout do pračky, v pondělí vyžehlit a nadělat komínky, které si pak její muž zase převezde do svého olomouckého bytu. Když vyndávala Jáchymovi z kapsy sportovních kalhot kapesníky, vypadlo z ní i cosi jiného. Byl to dopis, ohmataný a ušmudlaný, úhledně složený do malého čtverečku, který se neposlušně roztahoval do obdélníku. To ještě netušila, že právě tenhle dopis pro ni bude ostřím nože, které se zaboří pod její kůži a řízne. Na obálce byla počítačem vvedená adresa do Jáchymova bytu, na razítku stálo datum 2. února, takže nebyl čerstvý, ale podle vizáže už pěkně prosezený. Uvědomila si, že tyhle šedivé gatě mu neprala pěkně dlouho, nosil je ve své garsonce většinou na doma nebo když si šel výjimečně zaběhat. Asi patnáct minut odolávala. Ještě si odskočila na záchod, v ruce přemáchla bílou podprsenku, spravila dva rozbité kolíčky a donesla holkám do pokoje misku s jablky.

Nakonec v ní stejně zahlodalo nedávné podezření, proložené zlomyslným hlasem vlastní intuice. Nůž dostal šanci k prvnímu bodnutí.

„Zbabělče!“ stálo v úvodu psaní. „Proč se mi už měsíc vyhýbáš, nebereš mi telefony, nereaguješ na esemesky, v redakci se necháš zapírat a doma sis odpojil zvonek? Na sex jsem ti byla dobrá, a teď mě neznáš? Chci jen, abys věděl, že po tobě nic nechci a ani nebudu chtít. Promiň mi všechno a ozvi se. Nechci, aby to mezi námi zůstalo nevyříkané.“ Dopis byl psaný na počítači, jen na jeho konci bylo místo podpisu miniaturní, červeným fixem vyvedené srdíčko.

Annu nejdřív polilo horko, potom se otřepala zimou, ruce se jí zpotily a rozechvěly, pak konečky prstů prošly mrazivou bolestí. Myslela, že sebou v té koupelně řízne o zem. Tak Jáchym má milenku, řekla si potichu a užasle, navíc si to zopakovala ještě nahlas, aby se ujistila, že její vnitřní našeptávadlo mělo pravdu. Stiskla v ruce popsany list papíru – ten hmatatelný důkaz toho, že se jí to jen nezdálo. Pak nahodila srdeční sval a vyťukala Jáchymovo číslo, jenže místo vyzváněcího tónu se jí ozvala hlasová schránka. Až do rána seděla zapřená do čela manželské postele, v ruce skleničku s vínem, které jí při každém loku hořklo na jazyku a vnášelo do hlavy vztek a lítost – a pak zase lítost a vztek. Ráno svému muži volala znovu a všechno mu to řekla, byl překvapený a chvílemi dělal, že mu hučí v mobilu a špatně ji slyší, takže vlastně netuší, co mu Anička chce. Každopádně ještě ten den odpoledne za ní přijel do Tovačova. Napadlo ji, že kdyby měl čisté svědomí, nechal by to až na pátek. On se ale bránil tvrzením, že netušil, co mu Anna chce, a že v telefonu jen slyšel její nebyvale rozrušený hlas, proto rychle sedl do auta a přífrčel.

Ukázala mu corpus delicti.

„Ježíš,“ převracel Jáchym oči pomalu až k temeni hlavy, „to přece není vůbec můj dopis. To psala jedna holka Marku Fraisovi. Víš přece, že je děvkař, ženské po něm šílí...“

Prosím tě, kdo by chtěl mě?“ Přejel si rukou svou začínající pleš a odkašlal si, aby získal trochu času na chlácholení.

„Aha,“ posmrkla Anna, „takže mu chodí na tvou adresu jeho dopisy, a ty si je pak schováváš v kapse svých kalhot?“

„Podívej,“ ukázal prstem na razítko, „je to odeslané 2. února. Pamatuješ? To jsem ležel doma s angínou, ani mluvit jsem nemohl. Marek Frais zatím bydlel v mém bytě, občas tam přespí, však víš, někdy mu tam přijde i psaní, protože on bydlí jen po podnájmech a po známých. Je dobrodruh... a větroplach. A ta dotyčná to pokaždé píše na moje jméno, protože Markovo příjmení pochopitelně na schránce nemám. Každý týden mu tam přijde nějaký dopis, já mu je vyzvedávám a nosím do práce, teď si ho ale vzal sám, navíc měl na sobě moje domácí gatě.“ Pak se zarazil. „Ale hned mu dám do držky, dostat mě kvůli svým avantýrám do průsvihu...“

Nevěřila tomu, ale zoufale toužila být trochu naivnější. Když odjížděl, úplně se chvěla. Zнала se a věděla, že mu to stejně odpustí, jen musí mít dost času, aby ránu nechala zacelit a nepřipustila, aby do ní někdo ještě přisypával sůl. Bylo jasné, že dva dny jsou krátká doba, ale časem to vyublá doztracena. Navíc si uvědomovala vlastní chybu – často Jáchyma odbývala, připustila si ho k tělu maximálně jednou za měsíc, ačkoli poslední dobou měla stejně pocit, že i z jeho strany je to křečovitě a nucené. Jenže... ji to prostě nebavilo, byla to nekonečná nuda, stereotyp poloh, plejáda trapných pohybů a naučených vzdechů. A na konci nic, žádná exploze, jen hra na výbuch. Nechápala, co na tom lidé vidí a proč to dělají. Když si přála děti, no dobře... Ale proč teď? Dívala se vždycky na budík, hypnotizovala ručičky a odhadovala, za jakou dobu bude moct přes sebe zase přetáhnout noční košili. Jediné uspokojení spatřovala v tom, že bude mít na měsíc klid – a když se tomu šikovně vyhne, třeba i na šest týdnů. Věděla, že milostný akt je pro udržení vztahu nutný, byť jde o vrcholně trapnou záležitost.

„Mami, ty brečíš?“ přiběhla teď za ní z pokojíčku Johanka. Po ranní nepohodě, kterou holky zažily cestou do školky, se snažily být hodné. A k mámě vnímavé.

„Ne, jen krájím cibulku, chystám na večeři bramborovou kaši s párkem.“

Johanka kývla a nejistě odkráčela. Přece jenom nikde neviděla ani slupku z cibule, ale máminy slzy byly prokazatelné. Jako zpomalený film došla Anna do spíže a z plastové bedýnky vzala dvě větší cibule – alibi pro ten pláč. Věděla, že za chvíli přijde i Judita, aby se ujistila, že je máma v pořádku, proto chtěla aspoň zakrojit, ať se vyhne dalším otázkám. Nachystala si prkýnko a nůž – a zase si unaveně sedla, neschopná pracovat. Třeba proto chtěl Jáchym tak strašně odejít z Olomouce a vrátit se do Tovačova, uvažovala, asi se od toho všeho potřeboval odpoutat a věděl, že tam to nedokáže. Pak znovu vzala do ruky dopis a masochisticky si ho přečetla. Když se v kuchyni objevily holky, rychle ho odložila na linku a začala loupat cibulku.

„Mami, kdo je to M–a–r–e–k F–r–a–i–s? To je strýc Marek?“ zeptala se Johana a oči jí klouzaly po odložené obálce. Vzala ji do ruky a znovu poctivě slabikovala miniaturní, pentelkou psaná, sotva pětimilimetrová slovíčka, která stála v rohu obálky: „Do ru–kou Mar–ka Frai–se.“ Anna zavětrčila. Posmrkla, utřela si do cípu zástěry štiplavé slzy, nasadila na nos brýle a utíkala k oknu, aby ta pohupující se drobná písmenka viděla lépe, zřetelněji a jasněji. Opravdu.

Opravdu!

Neposlouchalo se to dobře, fakt ne. Dovedla jsem si představit, jak by mi bylo, kdyby mě do takové role angažoval Marek. Jako gumového hada bych ho přetrhla!

Mě ale v tu chvíli zajímala Emma.

Jak prožívala těhotenství?

Tlačila na Jáchyma, ať opustí ženu a dcery?

Chtěla ho uzmout pro sebe?

*A jak se na jejím jiném stavu promítala rodinou vyřčená
diagnóza F60.2?*

Nemoc, která nedovoluje vytvářet láskyplné vztahy?

*Nemoc, při níž lidé neznají pocity viny a „výčitky svědomí“
jsou pro ně jen prázdná slova?*

Ve městě si koupila těhotenské šaty a hned si je nechala na sobě, jen poprosila prodavačku, aby jí ustříhla cedulku a maličko ohrnula dlouhé rukávy. Přišel první dubnový den a aprílové nebe bylo bledě modré. Vykračovala si ulicí a myslela na to malé. Jaké asi bude? Dnes jí doktor přejížděl po břichu ultrazvukovou mašinkou, pak zastavil obraz, ukázal jí tužkou miniaturní rozmáznutý flíček a prohodil: „Vidím tam cosi navíc.“ Nejdříve se lekla nějaké abnormality, ale pak se uklidnila.

„Čekám chlapečka?“ zeptala se, když jí to docvaklo.

Doktor přikývl.

Tak přece jenom dám Jáchymovi syna, nadmula se psychou. „A je všechno, jak má být? Má obě ruce, nohy...“ Lékař znovu přitakal a Emma svou úvahu doplnila – dám Jáchymovi zdravého syna!

Dorazila do Hanácké, poručila si mattonku, pak si objedнала špagety a nakonec je spláchla grepovým džusem. Než přišel Jáchym na oběd, stihla si ještě dát dva kopečky citrónové zmrzliny.

„Vypadá to na kluka,“ pošeptala mu a spokojeně se na něho zazubila. Úsměv měla dokonalý, a byla si toho setsakramentsky vědoma.

„Dám ti nějaké peníze, ať si můžeš pořídit kompletní vybavičku a ať máš něco do začátku,“ řekl jí na to on. Všimla si, jak se hovorům na téma dítě vyhýbá, pokaždé obrátí řeč jinam, pokud možno na materiální stránku věci, aby

ji ubezpečil, že prachy dostane, ale všechno ostatní je už jenom její záležitost. Věděla, že na to má právo, pro děcko se přece rozhodla sama, ne s ním. On je jenom dárce...

Netušila ale, co s ním informace o chlapečkovi udělala. Tolik si vždycky přál syna! Když se narodila Johanka, byl moc rád, ale ujišťoval se, že na druhý pokus se mu vytoužený kluk určitě povede. Juditka byla sice divoké šídlo, ale mezi nohama měla maličké kávové zrno už na ultrazvuku. A teď chlapec...

„Musím utíkat, ve dvě hodiny mám na Výstavišti tiskovku k jarní Floře,“ přerušil tok její řeči, který beztak nevnímal. Teatrálně dožvýkal oběd a prchl. Musel si tu věc zpracovat v klidu a sám. Utíkal zpět do redakce, sedl si do kuchyňky a uvařil čaj, který mu Marie koupila na srdce. Upíjel ze svého šálku a přemýšlel. Tedy – budu mít kluka, říkal si. Kluka, ke kterému mi dají jenom přičichnout a já se k němu nikdy nebudu moct přihlásit jako jeho táta. Když přijede jednou za čas z Ameriky, bude mi říkat „strýčku“ – „uncle Jachym“. Nikdy s ním nebudu hrát fotbal, nevezmu ho na ryby, nepůjdeme spolu do lesa na houby, nebudu ho učit plavat, jezdit na kole, stavět stan, rozdělovat oheň, rozeznávat rostliny, nikdy mu do pusy nenasypu hrst malin z dědovy zahrádky, nepofoukám první rozbité koleno, nebudu mu vysvětlovat, že Země není placka a Ježíš Kristus není jméno filmového detektiva z britské kriminálky. V tom klukovi bude kolovat moje krev, ale jinak to bude cizinec, užívající zkomolenou češtinu jako svůj druhý jazyk. České kořeny mu budou přítěží, protože průměrný Američan ani neví, kde taková maličká země leží, takže si s největší pravděpodobností vymyslí něco lepšího, zvláště bude-li k tomu „nečeštví“ vedený Emmou. Když si tohle všechno Jáchym v hlavě sesumíroval, bylo mu jasné, že bylinkový čaj mu od divoce bijícího srdce nepomůže.

A jak se vlastně bude ten chlapec jmenovat? napadlo ho, když pohledem zavadil o kalendář, zavěšený z boku ku-

chyňské linky. Jack, Marc, Brendon, Steve, Thomas, Robert, Ray? Jacob Elias?

Vytočil hned Emmino číslo. Seděla ještě v Hanácké restauraci a jeho dotazem byla překvapena. Poprvé za celou dobu jí totiž dal najevo, že o jejím plodu uvažuje jako o svém dítěti. Vyslovil přání, aby měl chlapeček jakékoliv jméno od J – jako jeho staříček, děda, otec, on a obě holky. Než se nachystal na tiskovku, měl už od Emmy v mobilu asi dvacet návrhů k posouzení a ani jedno ze jmen neznělo výrazně česky.

Napsal jí, ať vybere cokoliv – to ona přece s tím klukem bude žít a oslovovat ho, navíc tak daleko, že se Jáchymovi jeho jméno dostane do úst snad jen párkrát za život, i když bude zašroubované v jeho mozku jako červ.

Modlil se jen za jedno: ať mu není ten Emmou ukradený chlapeček podobný...

Došlo mi, že kluk na fotce, kterou jsem před Vánoci viděla v jeho bytě ve starožitnictví, bude asi syn. Říkal, že se jmenoval Josef? To už jsem si nebyla jistá – na snímku byl s Johanou a Juditou, ale byl jiný než blondáté holky – tmavší, kulatoučký, ušatý, s rošťáckým úsměvem. Chtěla jsem se na to zeptat, jenže Jáchym mě předběhl. Nevyprávěl však o klukovi, ale o Markovi, a já ho nepřerušovala. Z jeho řeči jsem pochopila, jak mého muže nemá rád. Dokonce – špatně se to říká – jsem měla pocit, že ho nenávidí. Viděl v něm jen bezcharakterního práškače.

Marek Frais se otočil na židli, usrkl vřelou kávu a počkal, až za Marií zapadnou dveře.

„Je to jasný, šéfe, Jáchym má ženskou!“ prohodil s výrazem Sherlocka Holmese.

Bedřich Kotulán viděl, jak se jeho podřízený přímo třese, aby mu žhavý drb mohl říct. Úplně hořel nedočkavostí, až to tady před ním vyklopí jako bábovku z písku.

„A ne tak ledajakou,“ pokračoval Marek, vědom si vlastní důležitosti, kterou teď v očích svého nejvyššího požíval. Ještě potáhl z cigarety a zdlouhavě vyfukoval dým, aby ho trochu potrápil.

„Copak, holčička? Nebo vdaná?“ nevydržel to Kotulán.

Marek zavrtěl hlavou a znovu si šlukl.

„Kdepak, šéfe,“ vrtěl hlavou a dokonce vstal, aby mohl udělat pár dramatických kroků, kterými zase oddálil tajemství, co zatím drží v sobě. Raz, dva, tři – teď! „Táhne to se svou švagrovou, dvojčetem vlastní manželky,“ řekl a důležitě zvedl obočí. „A to ještě není všechno!“ přivřel oči a pokýval hlavou.

Kotulán mu dal prudkým pohybem hlavy najevo, ať to urychlí. Neměl rád lidi, kteří drží v ruce prak a nekonečně dlouhou dobu natahují gumu, než vystřelí.

„Ona je s ním těhotná,“ vytáhl Marek konečně poslední trumf, který si schovával v rukávu jako rozesmátého žolíka.

Šéf na něho vytřeštil oči, které teď měly velikost nevypeckovaných švestek. „To víš od Jáchyma?“ pídil se po zdroji Markových informací.

„Pche,“ vyprskl oslovený. „Ten už nemá čas ani zajít na pivo. A navíc,“ naznačil třenici mezi palcem a ukazováčkem, „potřebuje teď prachy na výbavičku, nemůže utrácet po hospodách. Víím to od Emmy, té jeho milenky!“

Kotulán zvedl obočí a čelo mu prolomily tři hluboké vrásky.

„Takže bych ho na peníze mohl utáhnout?“ zapřemýšlel nahlas a pozoroval, jak Marek Frais s upokojením pokyvuje hlavou. Moc dobře věděl, že když Jáchym odejde z Olomouckého deníku, všechny důležité články padnou na jeho hlavu a on bude *otvíráky* těžce zpracovávat. Nebyl příliš dobrý a zkušený novinář. Oba tedy měli zájem na tom, aby Wollner zůstal.

„Máš tisícovku na premiích,“ vyprovázel ho Kotulán ze dveří, „a když ho přesvědčíš, aby neodcházel, přijde ti na účet další klacek!“ Věděl, že na tohle ten floutek Frais slyší. Byl sice rád, že mu tuhle pikantnost Marek donesl, ale jinak si ho zařadil do kategorie donašečů a křiváků, kterým nic nesmrdí. Pak ho ještě zavolal zpět. „Doufám, že budeš s Jáchymem držet basu a nezačneš to vykládat po redakci. Asi chápeš, že je v kurevsky blbě situaci,“ zmáčkl ho za rameno. Asi surověji, než měl v úmyslu, protože Marek vylekaně prikyvoval: „Jasně, že jo, šéfe, jsme přece chlapi, no ne?“

Kafe, které jsem právě popíjela v kavárně kousek od Jáchymova domu, mi zhořklo na jazyku. Můj muž opravdu nebyl vzorem ctnosti a kamarádství, ale navzdory tomu jsem ho milovala. Dokonce tak, že jsem se s ním noc co noc snažila otěhotnět.

Jáchym mi ale moc prostoru k úvahám nenechal. Byl trochu naměkko, když vzpomínal, že někdy v květnu toho roku zemřela Josefína – Karlova matka, která s nimi žila v jednom domě. Milující prababička holek, skvělá pra-tchýně, úžasná hospodyně, ženská, se kterou byla sranda, když ještě byla v kondici. A taky kronika rodiny... „Tchána to vzalo, byl jedináček, na mámě lpěl... Tehdy poprvé od Vánoc viděl Karel i Emmu – takže dvojitá porce emocí. Báł se toho setkání, ale nedopadlo nejhůř. Žádné nevraživé pohledy ani šťastné usmiřování, prostě jako kdyby se viděli včera!“

Horší to prý ale bylo s jeho otcem. Trochu se to zvrhlo – Jáchym nechtěl jít na mši, Emma vzhledem ke svému stavu taky ne. „Prostě jsme se s Emmou chtěli jen obejmout, ale trochu víc a vášnivěji jsme se líbali – a otec, který se do domu vrátil pro kapesník, nám nečekaně stál za zády. Dodnes cítím ten jeho pohled, vbodnutý mezi mé lopatky!“

To, co viděl v kuchyni u Eliášů, mu vyrazilo dech. Hned věděl, že s tímhle se nesmíří. Cítil se zodpovědný za potupu, kterou jeho syn způsobil. Vychoval ho snad špatně? Nebo mu dostatečně nevštípil to, co pro něj a Hildu bylo samozřejmostí?

Do poslední chvíle Jindřich doufal, že mu Jáchym toto extempore vysvětlí jako momentální zkrat. Modlil se, aby to nenarozené děcko nebylo jeho, už v kostele svatého Jiří při pohřbu Josefinky prosil všechny svaté a pannu Marii zvláště, aby *to* nebylo jeho vlastní vnouče, krev jeho krve. Jenomže proč by se jinak Jáchym muchlal s těhotnou ženou? Proč by jí sahal pod halenku a mačkal prsa, hladil jí břicho a ohmatával zadek? Proč by jí líbal a šeptal slova o dítěti, které se má narodit? Už dřív měl Jindřich podivné tušení... a to se teď přetavovalo skoro v jistotu. Pak si syna pozval na kobereček – a snil o tom, jak se Jáchym pěkně od plic zasměje a odlehčeně řekne: „Vždyť ona to má s tím ženatým chlapíkem z vedlejší vesnice, znáš ho, ne, kdysi jsi ho učil.“ Nebo něco podobně banálního. Místo toho se mu Jáchym sesypal jako malý kluk a ke všemu se zkroušeně přiznal, a to dokonce i s podrobnostmi, o které se ho Jindřich neprosil. Neudělalo to na něj dojem, ani jeho řeči, že miluje obě – Annu srdcem a Emmu tělem. Tomu se dokonce smál, samozřejmě ironicky a tak trochu s hysterickým nádechem, kterého se nemohl zbavit.

„Nikdo nemůže mít rovnocenně rád dvě ženské!“ křičel na něho zoufale a hlas mu přitom přeskakoval. Přál si, aby to byl zlý sen, ze kterého se vyspí, ta hloupost se pak vypaří a nezbude po ní nic. Nic! Jenže zrada – žádný sen to nebyl. Jeho syn se stane strýcem vlastního syna. Tohle mu Bůh neodpustí, říkal si Jindřich, zašel daleko, *příliš daleko*. Měl na něho takovou zlost, že by ho nejraději nakopal špičatou botkou do zadku. Jenže k tomu už neměl sílu.

„Emma tu bude jen do Vánoc, pak se odstěhuje do Severní Karolíny, má tam spoustu známých, pomůžou jí s dí-

tětem. Zmizí nám všem z očí a všechno zase bude jako dřív,“ hájil se Jáchym.

„A to odlehčí tvému svědomí? Ty hrdino!“ odplivl si Jindřich.

Teď už chápal tu jeho štědrovečerní srdeční nevolnost, lednové nechutenství, únorové polehávání s angínou a březnové rozhodnutí, že odejde z Olomouce a natrvalo se usadí v Tovačově. Pořád před tím utíkal a uhýbal; a nyní se zase upnul k tomu, že Emma odejde, a jemu se tím uleví. Ale před tímhle nezdrhne, to Jindřich věděl jistě.

„Teď už nikdy nebude nic jako dřív, Jáchyme. Tvůj hřích totiž bude cosi vážít a měřit, dostane konkrétní jméno a bude zapsán na matrice, pojišťovna ti ho pojistí a stát si ho zahrne do rozpočtů. Tvůj hřích poroste, bude jíst, pít, chodit, mluvit a myslet. Nezůstane v zapomnění. Ty budeš trpět, a to bude tvůj doživotní trest.“

Znělo to hrozně.

Začátek února byl mrazivý – a já ledové dny nesnáším. V práci jsme toho měli hodně a nový šéf nás nešetřil. Marek byl nervózní z nových poměrů v redakci a štěkal se se mnou i doma. Na psaní knížky jsem neměla čas ani chuť – a navíc se Jáchym odmlčel, i když slíbil, že mi sám zavolá a určí termín další schůzky. A ještě ke všemu jsem to opět dostala. Měla jsem pocit, že se mi nic nedaří.

V polovině února se však začalo nečekaně rozjařovat a se stoupající teplotou se zvedala i má chuť žít, plodit dítě a tvořit knihu. Po delší době jsem zavolala Jáchymovi. Nebral to ten den, ani druhý, ba ani třetí. Na facebooku nebyl a na mail nereagoval. Zmocnilo se mě divné tušení. Odjela jsem z Olomouce do Přerova a z nádraží si to zamířila rovnou do starožitnictví, ve kterém Jáchym pracoval. Za pultem místo něj stála ordinérní blondýna s vulgárně ohrnutými rty. Vadily mi její oční stíny, tón mejkapu i bordó odstín rtěnky,

ale mluvit jsem s ní musela. Podivila se, že mě nezajímá ten masivní mosazný budík, který jsem právě držela v ruce, ale Jáchym Wollner.

„To je asi ten chlapík, co tu pracoval, že?“

Nejistě jsem přitakala.

„Tak ten je ve cvokhausu.“

Pak ohrnula své pogumované tlusté rty a hlavou hodila směrem k výloze. Pochopila jsem její gesto až poté, co jsem vyšla ven. Na cihlové výplni mezi dvěma vitrínami bylo bílým sprejem načmáráno: TADY PRODÁVÁ VRAH. Nápis se sice pokoušeli smýt, ale přesto byl jasně čitelný.

Uff.

Na další vyprávění jsem si musela počkat dva týdny, než mi Jáchym dovolil návštěvu. A nebylo jednoduché ho přesvědčit, zdál se i po telefonu zatvrzelý a urputně nepřátelský. Nakonec ale povolil.

Poprvé za celou dobu si Emma připustila, že Jáchym není zdaleka tak svatý. Zakládal si na své pravdomluvnosti, a přitom se nechal několikrát nachytat. Naposledy když Anna našla jeho dopis od ní a obvinila ho, že má milenkku. Jáchym pak Emmě dotčeně líčil, jak v nestřeženém okamžiku vzal obálku a do jejího rohu napsal jméno Marka Fraise. Byl tím sice znechucený, ale dopustil se toho. Udělal by pro svůj chtíč cokoliv! Emma se tím jen utvrdila, že je stejný jako většina chlapů, kterým se vnutí do přízně nažhavená ženská. Prostě nepohrdl. Od samého začátku tušila, že její sestra je *dřevo*, nikdy spolu o tom nemluvíli, ale měla hodně mužů, aby už na první tůk poznala, že je Jáchym strádající chlap. Jednoho takového poznala i v Charlotte. Toužil po ní tak drasticky, že se po nějakém čase musela nechat i v práci zatloukat, pořád za ní lezl do baru, stopoval ji až domů a po nocích jí esemeskoval – a přitom měl doma krasavici jako z módního mola. Pak

poznala jeho frigidní manželku a pochopila, že tahle umělohmotná panenka Barbie nemá v sobě špetku perverzní živočišnosti, kterou on tak zoufale hledal. Když ji našel u Emmy, nechtěl se jí vzdát a začal vyvádět jako zamilovaný puberták. Jenže pak dostal nůž na krk, lekl se a nakonec se s celou rodinou odstěhoval z Charlotte do Orlanda, protože manželka měla hysterický amok, padala, lítala, hrozila svou i jeho smrtí, vydírala ho přes děti i přes psa... Hrůza!

Emma teď ležela doma v posteli a vzpomínala na všechny své muže. U některých si už nevybavila ani jejich jméno nebo tvář, popřípadě obojí, jiní jí utkvěli v myšlenkách silněji, než si chtěla připustit. Jistě věděla jen to, že mezi všemi jejími milenci a Jáchymem byla propast. Na rozdíl od něj neměla většina z nich kouzlo a charisma, i když za bezcharakterní chudáky považovala všechny. Vždyť i ten Jáchym se svatozáří kolem hlavy se docela klidně smířil s tím, že čeká nemanželské dítě. Ze začátku se sice trápil výčitkami svědomí kvůli Aničce, nakonec to ale sám v sobě spláchl a spal s vlastní švagrovou dál.

Zhnuseně odkopla deku, vstala z postele a cestou do koupelny přemýšlela, jestli má po sprše sednout a napsat mail muži jménem George Squirrel. Naznačit mu, že se po osmnácti neúspěšných měsících v Česku chystá vrátit do Charlotte a byla by ráda, kdyby jí zajistil práci v jeho baru – jako tenkrát, před lety, když poprvé utekla z domova do Severní Karolíny. Tehdy jí taky dal šanci... Váhala, jestli mu hned v prvním mailu napsat, že přijede i s dítětem, nebo to nechat na později. Přemýšlela, co by s ním ta informace mohla udělat, jak by na něj zapůsobila. Moc dobře si pamatovala, jak George toužil po děcku, mockrát ji přemlouval, i když věděl, že je nespolehlivá, a ačkoli mu její avantýry, věčné rozchody i následné návraty valchovaly sebevědomí. Přesto pro ni George Squirrel, ten upovídaný a tak trochu vrtošivý Jirka Veverka, měl slabost. Nevěděla jen, jestli za ty necelé dva roky, kdy se neviděli, nezměnil názor, nenašel si známost, neusadil se, nestal se otcem....

Přemýšlela, jak svůj dopis začít. „Dear George“? Nebo jen „George“?

Nakonec se rozhodla pro druhou variantu. A až uvidí, jak na tom je, může ve svém psaní přidat na intimnosti. Věděla, že si ho bude muset postupně omotat kolem prstu, zavázat si ho a zmanipulovat ho tak, jak bude potřebovat.

Tedy nic, co by jí bylo cizí.

Byla jsem ráda, že mě Jáchym přijal v léčebně, ačkoli bych si pro naše setkání uměla vybrat lepší místo. Pořád mě v krku lechtala otázka, jak se tady zase ocitl. Proč tu teď je? Má s tím něco společného ten nápis, který jsem viděla na vitríně? Dostal ho natolik do kolen? Váhala jsem, jestli je na takové dotazy vhodná příležitost, nechtěla jsem Jáchyma zabrzdit v jeho sdílnosti, ale zajímalo mě to.

„Jo,“ připustil po chvíli. „A není to poprvé. Někdo mě tím deptá už delší dobu. Píše to na stěny v místech, kde se pohybuju, chodí mi dopisy, ve kterých si někdo pohrál s vystřiženými písmenky. Napadlo mě... No prostě mě napadlo, že když umřu, vezmu tomu člověku jeho radost.“

„Vy jste chtěl umřít?“ zalkla jsem se vlastní otázkou. Obrátil ruce, povytáhl rukávy a ukázal mi dvě řezné rány. Oněměla jsem překvapením. „Blbé ale je, že mě majitel toho starožitnictví našel příliš brzy...“

Než se dal do dalšího vyprávění, musela jsem si loknout vody z kohoutku. Tak mě dusila úzkost.

Bohunku popadl šílený nápad, který ovšem hodlala provést – a ještě do něj zahrнула dceru a vnučky. Rozhodla se, že tajně navštíví v Olomouci Emmu, přivezou jí maso ze zabíjačky, které dostali s Karlem v ordinaci od Julie Černé, a přibalí spoustu vitaminů, které by měla přes pupeční

šňůru posílat dítěti. A pak půjdou na společný nákup kočárku. Vybrala si pro ten účel z účtu dvacet tisíc a následně ještě doma vzala z obálky dvě tisícovky, kdyby náhodou přikoupili něco do výbavičky.

Věděla, že v úterý v deset bude Emma určitě doma, protože jim měli dělat v domě odečet plynu, a tak přemluvila Annu, aby si vzala dovolenou a odhlásila holky ze školky. Navíc se chtěla s Emmou domluvit, aby až do porodu bydlela u nich – v bytě po Josefince už vygruntovala a dokonce přemluvila Karla, aby tam vymaloval a přikoupil pár kousků nábytku včetně nové postýlky a šikového přebalovacího pultu. Tušila, že i on by měl raději dceru na očích a Bohunčin záměr přemístit sem Emmu schvaluje. Už to celé překousl a viditelně se těšil, že bude mít pod jednou střechou celou rodinu. A navíc se radoval, že jim osud konečně nadělí kluka. Mluvili s Bohunkou i o tom, že by si jejich Emmu mohl namluvit mladý zootechnik Malina; chodíval k nim pravidelně na prohlídky a jednou se zmínil, že ji viděl na Svatováclavské zábavě a moc se mu líbila. Byl rozvedený a platil na jedno dítě, ale vypadal nadmíru solidně a Karel mu před časem dokonce nabídl tykání, ačkoliv se jinak jen tak s někým nepřátelil. Tenhle chlapík mu ale padl do oka a on si zamlouval, že nějak takhle by měl vypadat jeho potenciální zeť, náhradní táta jeho vnuka.

Na to všechno myslela Bohunka ještě ráno, když se chystala za Emmou a rozhodovala se, co všechno dceři z jejich plánů řekne hned a co nechá na potom. Petra Malinu určitě vynechá, to jí zakázala i Andulka, prý by vypadala jako kuplířka, a navíc v Emmině stavu...

Krátce po osmé vyjely z Tovačova a před půl desátou byly i se dvěma přestávkami v Olomouci, a to přímo před domem. Obě si daly výstražně prst přes pusku a směrem k holkám zasyčely: „Psssst!“ Dole z chodby jí ještě zavolaly mobilem. „Co děláš, Emmi, a jak se máš? Hm, hm... Já jsem teď v ordinaci, práce tu máme až nad hlavu,“ napínala ji Bohunka a pomalu šla po schodech

nahoru. Za ní se táhly Anna s Juditkou, o kus dál funěla Johana. Když se všechny čtyři v tichosti a po špičkách konečně dokulily do třetího patra, rychle zazvonily na zvonek se jménem E. Eliášová. Emma jim hned otevřela, na sobě měla jen dlouhé triko, v ruce ještě mobil, který jí samým překvapením vypadl z ruky. Ani větu nestačila doříct, jak se vylekala. Určitě si myslela, že je to někdo z plynárny.

„Mamiíí!“ zakřičela překvapeně a otevřela dokořán.

Holky se rozpustile zachichotaly.

„Počkejte, ještě musím v obýváku zavřít okno, ať ne-bouchnou dveře,“ odstrčila jemně své zvědavé neteře, které se už přes kuchyň hrnuly do další místnosti. Netušily, že vedle sedí nahý a vyděšený táta, který s pohledem šílence hledá na těch pár metrech čtverečních bezpečný úkryt pro své tělo. Nakonec si pod Emminým dohledem vlezl do velkého peřináče, přes který ona ještě přehodila ubrus a položila na něj vázu s kytkou.

„Hodinu tu vydržíš, nabídnu jim kafe, pak někam vy-padneme,“ šeptala mu. „V jedenáct mám domluvený rozhovor s ředitelem nemocnice,“ špital on už do prázdna. „Musím jít!“

„Říkáš něco, Emmi?“ ozýval se z kuchyně matčin hlas.

„Ne, jen že se to okno mohlo průvanem rozbít.“

Uvařila jim kávu, dala na tácek sušenky a oplatky, dokonce se zmohla na trochu nakrájené zeleniny... Tlachaly o vybavičce a kočárku, mluvilo se také o stěhování do Tovačova, ale na to teď momentálně neměla Emma ani pomyslení – a stejně netušila, jestli to máma myslí vážně. Pořád sledovala holčičky, které si odběhly hrát do obýváku, jak na potvoru se pořád motaly kolem starožitného peřináče a jedna z nich dokonce sundala vázu a položila místo ní svého plyšáka. Dovedla si představit, co musí Jáchym tam uvnitř prožívat, když pár centimetrů od něho poskakují jeho dcery. Každou chvíli mohla jedna z nich otevřít víko, podívat se do útrob peřináče a vykřiknout: „Jé, táta, podí-

vejte! Tatí, co tu děláš? A proč nejsi oblečený?“ A do toho vykulená Bohunka a nechápající Andulka s nevyřčenou výčitkou na rtech. Brrr. Když už si Emma myslela, že z toho rychle vybruslí, kýchl Jáchym tak hlasitě, až obě holky poskočily hrůzou.

„Tam něco jééé!“ pištěla Johanka.

„Zakašlalo tóóó!“ přidala se Juditka.

„To byl pes, podívejte, je tu s vámi, asi se od toho otevřeného okna trochu nachladil,“ zamluvila to Emma šikovně a vyvedla pištící neteře z obýváku. Ani neprotestovaly. V tu chvíli naštěstí přišel chlap z plynárny udělat odečty a všichni se soustředili hlavně na něho, takže to celé vyšlo doztracena, dokonce se nikdo nezajímal ani o nastýdlého psa.

Jakmile chlápek v montérkách odešel, Bohunka se zvedla a netrpělivě poodešla ke dveřím. „Tak pojďme, ať se ještě podíváme po obchodech, dáme si někde oběd a zajdeme vybrat ten kočárek,“ popoháněla je. Když vycházely z bytu, měl už být Jáchym dobrých patnáct minut v práci.

Místo toho vylézal z malého peřináče jako zbitý, nohy vůbec necítil, v dlaních mu lezli mravenci a páteř měl snad nasekanou na několik kusů jako pouťový turecký med. Podíval se na ně ještě z okna – pohledem pohladil svou milovanou Annu a obdivně si změřil svou *pijavici* Emmu. Vzrušovala ho i v těhotenských šatech, které se jí vlnily na pevných bocích, pořád neuměl vyhnat z hlavy myšlenku na tu jejich část vesmíru mimo Zemi, kterou si pro sebe tak sobecky ukradli. Ale dobře mu z toho rozhodně nebylo. Věděl, že je v pasti. Jako zlatá křečice Dorinka, kterou si Johanka před časem vyvzdorovala ve zverimexu. Jednou v noci jim pláchla z terária a dole ve sklepe si nechala dobrovolně zlomit vaz v letité pastičce na myši. Přitom mohla v poklidu žít u holek v pokojíčku, mít pod nosem spoustu jídla i pití a ještě kolotoč a žebřík, co jí pořídili pro zábavu. Hloupá Dora ale toužila po svobodě. A tak se na ni dostala. Jáchym věděl, že i na něho ta nastražená železná mrcha

někde čeká, aby ho mohla sklapnout do svých útroh a už nikdy nepustit. Jako tu blbou Dorinku.

Byla jsem trochu na rozpacích, jestli se téhle historce smát, nebo ne. Působila směšně, ale vtípná určitě nebyla. Přinejmenším pro Jáchyma Wollnera ne.

Ani další peripetie, které se odehrávaly v jeho rodině, nebyly důvodem ke zdvižení koutků. Na Emmu už jsem začínala mít alergii. A přitom jsem ji v mé knížce nechtěla vypodobnit jako egoistickou sobeckou mrchu. Chtěla jsem ji omluvit diagnózou F60.2. Jenomže čím víc o ní Jáchym vyprávěl, tím víc rostl, kypěl a bobtnal můj vztek.

Vypadalo to, že se Emma zbláznila. Dokonce si to myslela i Bohunka, která si jinak zásadně nepřipouštěla, že by její dospělé děti mohly zlobit.

Na matčino naléhání se Emma před týdnem přestěhovala z Olomouce do Tovačova a začala obývat Josefinčin byt, ale zase v tom byl kus její *rozežranosti*. Byla ráda, že se tu všechno točí kolem jejího těhotenství, máma skáče a posluhuje jí, jen aby s tím břichem nemusela vůbec nic dělat. Kmitá kolem plotny, pere, žehlí, uklízí – a Emma jen sedí, kouká na televizi a vymýšlí si. I Karel se kolem ní motal, tu přivrtal poličku, tam zase dal na hmoždinku obrázek, a když si Emma usmyslela, že by chtěla nové garnýže, jel hned táta do Baumaxu a za dvě hodiny už jí je přivrtával nad okna. Pak se jí zase zdálo, že silonové záclony na dřevěných garnyzích vypadají příliš staromódně, jsou těžké a zasmrádlé, takže dobrák Anička si vzala ty její a dala jí svoje voálové. A Jáchym – s pocitem sráče – mlčel. Jenže když se k Emmě přiblížil a ona mu zavoněla svou ďábelskou chemií, všemi těmi prvky, které sám nedokázal

pojmenovat, byl z něj zase hodný beránek, který by jí dobrovolně dal i svou kůži, kdyby ji po něm chtěla.

Na její neodolatelné vábení však nedokázal zapomenout ani George Squirrel. Ten americký Jirka Veverka! Pořád mu strašila v hlavě. Každý den si s ním dopisovala přes internet – a i když je dělily tisíce kilometrů, jejich korespondence byla čím dál zhavější. I když už věděl o Emmině stavu, přesto jí sliboval, že kdyby se opravdu chtěla vrátit, mohli by to spolu zase zkusit. Nabídl jí velkoryse, že zkusí být jejím děcku tátou. A ona nejdřív váhavě, ale potom vcelku nadšeně souhlasila.

Aby se Jáchym tohle dozvěděl, musel překousnout pocit odporného slídila, který se hrabe v cizí internetové poště. Sám před sebou se sice ospravedlňoval, že musí vědět, jaký člověk bude jednou vychovávat jeho syna, kdesi uvnitř svého nitra ale ve chvíli bolestné upřímnosti vyčetl jinou pravdu: žárlil na Emmu. Jako zvíře. George Squirrel o ni evidentně stál a všechno nasvědčovalo tomu, že ani on jí není úplně lhostejný. Jáchym měl z jejich milostných e-mailů pokaždé husí kůži, přesto si je sadisticky četl, a navíc s obavou, že ho někdo nachytá. Seděl jak na trní, v ruce propocený anglický slovník, ve kterém nervózně hledal význam slov, jimž nerozuměl. Třeba *bay window*. Ve slovníku psali, že je to něco jako arkýř či výklenek – a Jáchym nechápal, proč by se měl George těšit, až si ho pohladí. Není úchyl? napadlo ho. Něco jako fetišista? Pak si uvědomil, že stejně jako arkýřové okno vystupuje z „těla“ domu, z Emmina těla se dme těhotenské břicho. Myslel to tak? Jako přirovnání? Vlastní vysvětlení ho uklidnilo, ale za pár minut zase rozezlilo – co má co cizí chlap šahat Emmě na břicho, ve kterém plave jeho kluk? Poslední dobou ti dva dost přitvrдили, přičemž jistě netušili, že nejsou jediní, kdo hltá jejich řádky. Jenže slova jsou jenom slova. Emmě zřejmě přestala stačit, potřebovala změnu a usmyslela si, že se za Georgem vydá. V pátek sedmého června všem sdělila, že v pondělí odlétá do Charlotte, aby se tam ještě naposle-

dy setkala se starými přáteli. O Squirrelovi neřekla ani ň. Dokonce ani před Jáchymem ne.

A právě z toho Bohunka kolabovala.

„To je šílenství, změna času a jiné podnebí ti může přivodit předčasný porod!“ křičela na ni.

„Nikdo tě ani nepojistí,“ zdůrazňoval praktický otec, „nevezmou tě do letadla.“

„Je to nezodpovědné. Budeme mít strach,“ posteskla si i Anna.

Emma nad tím vším jen máchla rukou a pak je utnula – řekla, že do třicátého čtvrtého týdne těhotenství ji bez problémů vezmou na palubu, chvilku si užije změnu a za čtrnáct dní prý bude zpátky. „Ještě mě tu budete mít plně zuby, než porodím,“ snažila se zlehčit jejich rozhořčení.

To už ale říkala do Bohunčina ukřivděného pofňukávání. Jejím matka brečela celou sobotu i neděli, dokonce i v pondělí, kdy Emma přes její protesty opouštěla dům.

„Neřvi už,“ utřel ji v úterý Karel, sám vynervovaný z napjaté situace. „Stejně za to můžeš ty,“ vyčetl jí v ordinaci, dokonce před mladým Malinou, který přišel na odběr krve.

„Jááá?“ polkla nasucho.

Karel prudce rozmáchl rukama, až sletěly na zem papíry, které ležely na stole. „Jistěže ty! Kdo do ní pořád vandroval, ať má dítě? Já snad? Přitom víš, jaké má Emma potíže. Ona se nikdy nemůže starat o nikoho jiného než o sebe,“ zvýšil hlas.

Malina vykulil oči a sroloval si rukáv riflové košile „Snad abych šel,“ řekl nejistě, ale Karel mu rukou pokynul, ať si ještě sedne, než mu vystaví lékařskou zprávu. Pak se znovu otočil na Bohunku a nenechal se rušit ani pacientem, který nasával každé jeho slovo. Bylo mu to jedno.

„Pamatuješ, jak si Emma strašně přála písčomila? Po týdnu nechala mlsnou kočku, aby ho sežrala. Pak jsme podlehlí jejímu škemrání a pořídili kocourka. Kdo se o něho nakonec staral a plnil mu misku žrádlem? Anička. A jak dopadl její pes? Skončil v psím útulku, Emma ho

tam v sobotu chladnokrevně odvedla a dokonce se tvářila, jako kdyby dávala do sběru pár kilo starého papíru! A navíc vždycky, vždycky chtěla mít to samé co Anička, vždycky se s ní poměřovala a sama jí nic nepřála! A my jí všechno dopřávali... ‚Vždyť je nemocná!‘ – to bylo tvoje zaklínadlo!“

„Křivdíš jí,“ pokusila se Bohunka aspoň o dvě slůvka zastání.

„Vážně?“ zeptal se Karel a ještě to podtrhl ironickým smíchem. „Tak proč jsi tak zklamaná z toho, že v sedmém měsíci odletěla za svým bývalým šamstrem?“ zapitvořil se.

Bohunka hodila očima směrem k Malinovi, který netrpělivě poposedával na přistavené židli a čekal, až mu doktor konečně napíše zprávu do nemocnice.

Na pět minut se odmlčeli.

„Nemáš ji rád,“ vyčetla mu znovu, když v ordinaci osaměli.

„Mám, až moc. Bohužel,“ odpověděl jí tónem, který už nepřipouštěl, aby se s ním vrhala do dalších slovních šarvátek. Špatně by to dopadlo a nakonec by museli zavřít ordinaci, jako kdysi, když se do krve pohádali, jestli je vhodné, aby Emmu v sedmnácti pustili s jejím klukem na čundr. Tomu klukovi bylo dvaatřicet, byl v podmínce, měl tetování přes celá záda a v hospodě dluh po celém obvodu futer. Nakonec nejela, ale ještě dnes se na jejich tehdejší hulákání v Tovačově nezapomnělo. Bohunka proto jen ukřivděně posmrkla do ustříhnuté gázy, vyšla do čekárny a zavolala:

„Paní Julie Černá, prosím.“

„A odletěla nakonec?“ zeptala jsem se.

Jáchym Wollner se na mě podíval tak trochu nechápavě.

„No jistě. Ona když si něco vzala do hlavy, nešlo jí to vymluvit. Argumenty nebrala, cizí emoce jí nezajímaly, zdravotní potíže banalizovala. Celá rodina byla s nervy v háji...“

a ona se pak vrátila jakoby nic. Opálená, vysmátá, spokojená... a určitě, určitě i...“

„Myslíte?“

„Hmmm.“

Holky měly narozeniny. Tedy ne ve stejný den, ale tak blízko k sobě, že je v jeden den slavily. Divné to letošní slavení bylo už od začátečních příprav.

Anna oslavu původně naplánovala na 15. června, ale máma jí to datum škrtla v kalendáři. „Ne ne,“ vrtěla hlavou, „dokud se Emma nevrátí, nebudu mít klid. Odlož to o týden.“ Vyhověla jí.

Potom poprosila otce, jestli se letos zase ujme tradičního grilování. „To se uvidí,“ trhl neochotně ramenem, i když tuhle práci miloval.

A pak Jáchym... „Budu v té době stěhovat věci ze svého bytu, takže se možná na oslavě ani neohřeju, musím mít za víkend všechno sbalené, protože noví nájemníci už potřebují bydlet.“

Zdráhal se i druhý dědeček. „Vedra mi nedělají dobře na srdce. Jestli bude nad třicet stupňů, popřeju holkám jindy.“ Nakonec přišel, ale jen dal vnučkám dárky, vypil mátový čaj, k tomu si přikouzl kousek dortu a po půl hodině se odporoučel.

Jáchym tam sice seděl, ale duchem pobýval mimo – a když mu to Anna vytkla, omlouval se, že má teď trable s bytem, protože stěhováci to odložili na další týden, a jemu tak vznikly komplikace s novými majiteli.

Emma s nimi sice chvílku pobyla, dokonce koupila holkám pěkné pozlacené náušnice, ale hned po sfouknutí svíček zase zmizela v Josefínině, vlastně už ve svém, bytě. Vynořila se z jeho útroh jen jednou – když uviděla Annu, jak jde do letní kuchyně opláchnout hrníčky. Přispěchala za ní a hned na ni vyjela: „Víš, proč s vámi nechci sedět

u jednoho stolu? Protože když mě tvůj muž vidí, tváří se jako kyselá okurka, jako kdyby ani nechtěl, abych tu s vámi žila.“ A pak takřka demonstrativně zmizela ve svém pokoji. Tušila, co Anna udělá. Sotva Jáchymovi položí na stůl kávu, pošeptá mu do ucha: „Běž za Emmou. Co ti to udělá? Pořád na ni shlížíš jako na někoho méněcenného, a ona se teď mezi námi cítí jako šváb.“

Odhadla sestru naprosto přesně.

Jáchym poslechl – zatnul zuby a zaklepal na její dveře.

Emma se zrovna protahovala, vypadala s nahrbeným hřbetem jako rozmazlená kočka, která čeká na mrouskání. Hodlal k ní být přívětivý, ale nešlo mu to přes rty. V mozku se mu rojily jen samé kousavé jízlivosti. Nechtěl být sarkastický, ale byl.

„Tak co George? Už si pohladil tvoje bay window?“ zeptal se uštěpačně. Neurazila se, jen pochopila, že musel číst její maily. Chudák, pomyslela si vzápětí, tak on žárlí! Sama v sobě cítila jeho řevnivou bolest, kterou prodělával – a bylo jí ho svým způsobem líto. Mluvila k němu konejšivě, jako k malému rozrušenému děcku.

„George je jen přítel, už ne milenec, to přece víš. Budu u něj od ledna bydlet i s malým, navíc zase začnu pracovat v jeho baru. Najmu si chůvu a časem půjdu do svého pronájmu, nechci být na něm závislá... Nejsm si jistá, jestli je on ten pravý táta pro našeho kluka, ale vím, že mi pomůže. Nenechá mě tam v začátcích ve štychu. A... nespala jsem s ním, můžeš být klidný.“

Nevěřil jí. Kolikrát si za poslední týden promítl v mozku obrázek, v němž neznámý Američan klátí u zdi Emmu, bere si ji zezadu, líbá jí krk a škrábe záda, kouše ji do lopatek a hladí její boky a... Ne, brzdil sám sebe, zadrž, vole! Věděl, že tohle všechno už musí nechat na Emmě a jen věřit, že jeho synovi nebude jednou v té metropoli, pojmenované po královně Charlotte, zle. Na nic víc už nemá nárok, říkal si – i kdyby ten chlap tahal Emmu do ráje každou noc čtyřikrát.

Oslavu narozenin svých dcer si ale toho roku absolutně neužil. Jedinou hmatatelnou vzpomínkou zůstaly fotky šťastných holek, které si vnitřní boje dospělých zřejmě vůbec neuvědomovaly.

Ta jehlice byla v Jáchymově srdci bodnutá pořád dost hluboko. Když vyprávěl, neubráníl se tomu, aby jeho obličej neměl kyselý výraz. Žárlil na Emmu ještě teď, což je sice divné, ale snad pochopitelné. Já jsem taky žárlila na Magdu, kdykoliv ji Jáchym vzpomněl. A potvrdil mi to, co mi kdysi Marek řekl: že sklouzla na dno, ze kterého se nahoru hrabala jen s obtížemi – a s pomocí jeho samotného i svého nevlastního otce. Pomáhali jí Marek i Jáchym...

Po delší odmlce o sobě dala vědět Magdaléna. Byli tak s Jáchymem domluvení – až úspěšně ukončí druhý měsíc svého léčení, může mu napsat a on ji navštíví. Jeho domněnka, že v něčem jede, nebyla mylná. Tenkrát, jak přišla ze záchodu s panenkami jak vrata a se zpoceným obličejem... To přece nebylo normální. Ale závislost na drogách nejdříve popírala. Mlžila. Odmítala to nařčení.

Rozklíčoval to až Marek. Nebýt jeho, asi by zůstala někde na ulici a živila se krádežemi nebo prodejem těla, stejně jako většina jejích kamarádek feťaček. Ne že by ji Frais z toho bláta vytáhl, ale poprosil Jáchyma, aby mu pomohl. S Magdou se totiž sčuchl, když čekala na tátu před redakcí. Pozval ji na pivo a ona pak na revanš jeho do garsonky své kamarádky; byla hezká, takže se necukal, noc byla příjemná a on nabyl přesvědčení, že i jí s ním bylo nadstandardně dobře. Dlouho si ale pírka nečebral. Za nějaký měsíc za ním Magda přišla a tvrdila, že je těhotná. Nejdříve se lekl, že ho láká do chomoutu... než

mu došlo, že po něm chce prachy. Marek věděl, že je Magda Jáchymova nevlastní dcera – koneckonců si ji z dob studií moc dobře pamatoval jako malou holku, která věčně visela Jáchymovi na krku – a chtěl mu o tom vydíráni říct, ale nakonec usoudil, že tuhle průhlednou lapálii zvládne bez něj. Jenže shodou okolností ještě ten den za ním přišel Jáchym sám a s úplně jiným problémem: poprosil ho, jestli by nemohl zavolat Anně a potvrdit jí, že mu nějaká žena píše dopisy na jeho adresu. Žádal ho dokonce o omluvu za jakési extempore, které tím údajně způsobil. Vyhověl jeho přání a domýšlel si, že se Wollner dostal do šlamastyky kvůli nějaké utajované známosti. Pak ho uviděl v Hanácké restauraci s Emmou a celé mu to secvaklo.

Jenže po nějakém čase se ukázalo, že jeho záležitost s Magdou nebyla jen jednorázovkou, ukončenou pokusem o vydírání, které utnul. Že těhotná není a chce z něj dostat jen prachy, to chápal – ale svým způsobem ho přitahovala a on chtěl tu hru se zvláštní a drzou dredařkou hrát dál. Byla jako žena svéhlavá a nepoddajná, jako milenka vášnivá a divoká, a tahle kombinace mu vyhovovala. Začali se vídat a vcelku si i rozuměli, ačkoli jí bylo dvacet a jemu skoro jednou tolik... Jen to mělo háček: Magda si prostě občas dala marjánu a pervitin a on si musel připustit, že jeho milenka bez fetu nevydrží – že lže, podvádí a krade, protože je závislá. Sama to uznala a nakonec se ani necukala, když jeho podmínkou pro další vztah bylo, aby to konečně přiznala otci a odjela do *odmašťovny*. Sliboval jí, že když se bude léčit, on ji bude podporovat. I Jáchym – nejdřív vyděšený a zmatený – jí slíbil oporu. Brala léčení vážně, a to uměl jako milující – byť nevlastní – táta ocenit. Už na ni neměl takovou zlost a zase si ji dokázal vybavit jako to drobné cůpkaté děvčátko, které vyrovnávalo balanc na kolejkách a pak mu před jejich nádražním domečkem něžně šeptalo *tatínku, tatínečku, tatulínečku*. Jako kdyby se toho oslovení nemohla nabažít.

Návštěva v léčebně proběhla dobře, příjemně si popovídali, staré křivdy nevytahovali, soustředili se spíš na budoucnost. Domluvil se s Magdou i na dalším postupu, takže se dva dny po jejím návratu vydal za Danou, aby jí oznámil, že se její dcera úspěšně léčí z drogové závislosti a ráda by u ní našla útočiště – aspoň do doby, než si najde práci a nějakou garsonku. Teď potřebovala bydlet a bylo jasné, že na ulici už skončit nemůže, protože odtud by se dostala zase jenom do průšvihů. A aby začala žít s Markem, to nechtěl Jáchym připustit. Jejich vztah viděl jako potenciálně problémový a obával se, aby ji Fraisovy zálety netrápily natolik, že by zase sáhla po něčem uklidňujícím. Na to prostě ještě nebyla dost silná.

Odjel proto do Grygova, aby si s Danou promluvil a našel řešení, které bude vyhovovat všem. Jenže se stalo něco, s čím nepočítal. Když dojel svou Fabii k nádraží a přes peron se vydal směrem k domečku, našel tam jen zatrávněný plácek, který vypadal, jako kdyby tam byl odjakživa. Jako kdyby na té půdě nikdy nestál malý nádražní domek, ve kterém strávil několik let života. Živě viděl před sebou mladičkou Danu, jak stojí na dvorku pár metrů od domu, v ruce drží proutěný prádelní koš a míří ke starému kovovému sušáku, aby na něj pověsila pár svých skromných svršků a hromadu plínek. Vítr jí fouká do nádherných vlasů a nadzvedává i plátěnou bílou košili, pod kterou je vidět celé její ženství. Pod nohama se jí s košíčkem plným dřevěných kolíčků plantá malá Magdalénka, obě si pobrukují, ale když ho spatří za brankou, nechají práce i zpěvu a rozběhnou se k němu. Dana mu dá pusku na rty, Magdalénka sotva na koleno, vezme je obě do náruče a utíká s nimi do domu, sotva popadá dech, ale ony se šťastně smějí... Přece to byla pravda! Ale ten zatrávněný plac jako by to celé popíral a smál se jeho vybájeným snům, které snad nikdy nemohly být skutečností. A nikde ani úlomek cihly, ani odštěpek starého rezavého plotu, ani jedna rozlomená taška...

Obtěžkán tou vzpomínkou se vrátil do nádražní budovy a zaklepal na dveře přednosta stanice. Bodrý chlapík s šedivým plnovousem a vzezřením starého mořského vlka se nejdříve – bůhvíproč – zasmál a pak spustil: „Ten domek jsme nechali předloni zbourat. Už dvacet let jsme se na to chystali, byl úplně nevyhovující a jeho nájemnice tam nemohla žít ani z hygienických důvodů. Paní dostala náhradní ubytování, pracovala u nás na železnici už léta, tak jsme jí sehnali slušný kvartýr v cihlové zástavbě. Dáme vám adresu.“

Dlouze a nahlas hvízdal.

S lístečkem v ruce a s hlavou plnou vzpomínek se pak vydal podle plánu – rovně, vlevo, na křižovatce vpravo, pak přes park, odbočit vlevo a třetí dům od silnice měl být jeho cílem. Našel ho bez problémů, ale nervozita sílila. Když položil ukazováček na zvonek s číslem tři, jak mu bylo doporučeno, srdce se mu přemístilo z hrudi až do krku a tam mu tepalo jako zběsilé. Domovní bzučák ho pustil do domu, chvíli ještě přešlapoval v přízemí, teprve pak si vyšlápl po schodech. Ve třetím patře stála ve dveřích Dana. Lekl se jí. Už na první pohled bylo zřejmé, že patří k ženám, kterým přibývající roky ubírají na kráse po kilech. Z kdysi bohatých kadeří jí zbyl na hlavě jen zvlněný věneček prokvetlých vlasů, tvář měla vráscitou a šedivě popelavou, nad povadlymi rty uviděl vějířek tmavého chmýří a její vyhlášená figura byla obdařena tučným masem. Působila tak nějak drsně, tvrdě, sukovatě. Kdyby ji potkal na ulici, asi by ji ani nepoznal. Ona ho ale zařadila hned.

„Jáchyme,“ spráskla ruce, „co tady děláš?“

Mezi dveřmi jí vylíčil důvod své návštěvy a nemohl si nevšimnout, že její hrubá tvář cukla. Cítil v tom záškubu dojetí.

„Ona byla vážně drogově závislá? Léčí se? A teď mě chce vidět? Touží bydlet se mnou? Fíha! Pohádaly jsme se a přes dva roky se neviděly. Mám byt, hodného chlapa, určitě se o ni postaráme. Nevěděla jsem, že je s tebou ve spojení.“

A vůbec, pojd' dál, když nám neseš tak skvělé zprávy," vtáhla ho do bytu. Zase si připadal jako tenkrát, když do jejího domečku přišel poprvé. A znovu ho překvapilo, že Dana odběhla do vedlejší místnosti a přinesla v náručí malou holku – úplně stejně jako tehdy. Jenomže tahle ryšavá kočička začala hned plakat, nelísala se k němu jako tenkrát přítulná Magdalénka.

„To je naše Danielka, včera měla rok,“ pochlubila se mrnětem. „Na stará kolena mě přepadly mateřské pudy a musela jsem ji mít, i když to bylo pět minut po dvanácté.“ Políbila děvčátko na tvář a jemným plesknutím po prdelce ho nasměrovala do pokojíčku, odkud se zase vynořila druhá dívka, která celou dobu seděla skloněná nad psacím stolem a něco kreslila. Bylo jí asi tak dvanáct – a bělejší albínku Jáchym nikdy neviděl. Dokonce i řasy měla doslova průhledné a obočí jí ani nebylo vidět, vlasy jako sníh a oči tak bledoučné, že jí málem splývaly s bělmem. Jáchymovi přišla stejně nehezka jako jejich bílá myška v teráriu a přitom ho strašně hloupě napadlo, že z téhle čistokrevné holky by měl Hitler radost. Mile se teď na něho usmála, dokonce mu podala ruku a způsobně se přitom zhoupla v kolenu. Ještě že netušila jeho myšlenky.

„To je dcera mého současného muže, on je vdovec. Moc mi pomáhá, vid'?“ pohládila dívku po vlasech. Znovu se plaše usmála a skromně kývla hlavou.

Tak milé přivítání Jáchym rozhodně nečekal, nakonec si ještě rád sedl a dal si s Danou kafe. Trvala na tom, aby počkal na jejího Jardu a sám mu tu věc oznámil. Ona doslova řekla *tu radostnou zprávu*. Byl rád, že se na to tak dívá; kdyby měl sebemenší pochybnosti o Danině současném životě, nedovolil by Magdě, aby se k ní vrátila, a sám by se o ni musel postarat. Tohle ale vypadalo jako solidní zázemí do začátku a možná i do budoucna. I albín Jarde s pletí růžovou jako prasátko nakonec působil sympaticky. Sice byl viditelně o nějaký ten pátek mladší než jeho družka, ale spatřoval v něm prototyp neškodného fotra, kterému